

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **K. K.**

skazanego z art. 62 § 2 k.k.s. i in.

w dniu 30 czerwca 2026 r.,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 1 grudnia 2025 r., sygn. akt IV Ka 945/25

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie

z dnia 12 marca 2025 r., sygn. akt II K 917/21/K,

postanowił:

1. oddalić kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną:

2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 marca 2025 roku Sąd Rejonowy dla Krakowa - Krowodrzy w Krakowie w sprawie o sygn. akt II K 917/21/K uznał **K. K.** za winnego popełnienia czynu zarzucanemu mu aktem oskarżenia stanowiącego przestępstwo

skarbowe z art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 20 §2 k.k.s. w zw. z art. 61 §1 k.k.s. i art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 20 §2 k.k.s. w zw. z art. 56 §1 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. i art. 9 §3 k.k.s. i za to na mocy art. 19 §1 k.k. w zw. z art. 20 §2 k.k.s. w zw. z art. 56 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s. w zw. z art. 38 §1 pkt 1 k.k.s. i przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 150 (stu pięćdziesięciu) złotych. Na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.k.s. Sąd I instancji warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata. W pkt III Sąd I instancji zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, tj. kwotę 487,78 zł tytułem zwrotu wydatków i kwotę 3.180 zł tytułem opłaty.

W wyniku apelacji wniesionej osobiście przez oskarżonego, Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 1 grudnia 2025 roku w sprawie o sygn. akt IV Ka 945/25 w pkt I zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I zastąpił wyrażenie „w kwocie co najmniej 840.086 zł, tj. łącznie co najmniej 1.866.856 zł co stanowi wielką wartość” słowami „w kwocie 840.086 zł, tj. łącznie 1.866.858 zł co stanowi wielką wartość”, natomiast w pkt II, w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy oraz w pkt III zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3.220 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie naruszenie art. 439 §1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 §1 pkt 6 k.p.k., poprzez bezzasadne uznanie, że w sprawie nie nastąpiło przedawnienie karalności, podczas gdy do takiego przedawnienia doszło w dniu 31 grudnia 2020 roku. Zarówno Sąd I, jak i II instancji prowadził postępowanie w sprawie pomimo zaistnienia stanu przedawnienia karalności czynu przypisanego skazanemu, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą skutkującą koniecznością uchylenia zapadłych orzeczeń i umorzenia postępowania.

W oparciu o tak sformułowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie w całości

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie i uchylenie w całości zmienionego nim wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Krowodrzy w Krakowie oraz umorzenie postępowania wobec skazanego z uwagi na przedawnienie karalności czynu.

W pisemnych odpowiedziach na kasację Naczelnik Małopolskiego Urzędu Celno – Skarbowego w Krakowie oraz prokurator Prokuratury Rejonowej Kraków – Prądnik Biały w Krakowie wnieśli o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym uzasadniającym jej oddalenie na posiedzeniu bez udziału stron.

W sprawie nie doszło do rażącego naruszenia prawa, mającego postać bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

Jak słusznie dostrzegła prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację, skarga obrońcy opiera się na błędnym założeniu, że w niniejszej sprawie doszło do przedawnienia karalności czynu przypisanego K. K. . Skarżący wywodzi swoją argumentację z nieuprawnionego rozszerzenia skutków wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 grudnia 2023 r., sygn. akt P 12/22, na przepisy, których ten wyrok nie dotyczył, oraz z błędnej interpretacji przepisów intertemporalnych. Skarżący podnosi, że mechanizm zawieszenia biegu przedawnienia wynikający z tzw. ustawodawstwa covidowego jest w całości niekonstytucyjny. Należy jednak podkreślić, że przywoływany wyrok Trybunału Konstytucyjnego w sprawie P 12/22 dotyczył wyłącznie przepisu art. 15zzr¹ ust. 1 ustawy COVID-19 (Dz. U. z 2023 r. poz. 1327). Trybunał nie wypowiedział się w przedmiocie niekonstytucyjności art. 15zzr ust. 6., który obowiązywał w okresie od 31 marca 2020 r. do 16 maja 2020 r. Zgodnie z zasadą domniemania konstytucyjności aktów normatywnych, przepis ten stanowił w pełni skuteczną podstawę prawną zawieszenia biegu przedawnienia na okres 46 dni. Sąd II instancji słusznie przyjął, że okres ten należy doliczyć do pierwotnego terminu przedawnienia (uzasadnienie SO s. 4 – 5).

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 lutego 2023 r., II KK 597/22, jednoznacznie przesądził, że mechanizm wstrzymania biegu przedawnienia karalności znajduje zastosowanie do wszystkich czynów popełnionych przed wejściem w życie opisaney regulacji, o ile termin przedawnienia nie upłynął przed

datą ich wejścia w życie.

W realiach niniejszej sprawy bieg przedawnienia dla czynu z 2010 r. upływał z dniem 31 grudnia 2020 r. W dniu 31 marca 2020 r. (a zatem przed upływem terminu) wszedł w życie art. 15zzr ust. 6, który skutecznie zawiesił ten bieg na 46 dni. Wydłużenie terminu o owe 46 dni spowodowało, że przedawnienie nastąpiłoby dopiero w połowie lutego 2021 r. Czynność procesowa *ad personam* (ogłoszenie zarzutów) miała miejsce 18 stycznia 2021 r., a zatem w czasie, gdy karalność czynu nadal trwała.

Ponieważ termin przedawnienia karalności został skutecznie wydłużony o okres 46 dni wynikający z art. 15zzr ust. 6, czynność postawienia zarzutów z dnia 18 stycznia 2021 r. doprowadziła do dalszego przedłużenia przedawnienia o kolejne 10 lat na podstawie art. 44 § 5 k.k.s. Tym samym nie zaistniała negatywna przesłanka procesowa z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., a zaskarżony wyrok nie jest dotknięty bezwzględną przyczyną odwoławczą (art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji i na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając skazanego.

[J.J.]

[a.ł.]